

Linnéuniversitetet Uppgift 3

I matematiken ska 7 olika förmågor utvecklas. De finns med i ämnesplanen vilket innebär att undervisningen ska planeras kring dem.

Dessa förmågor är:

Begrepp: förstå och använda inom matematiken.

Procedur: hantera och lösa uppgifter av standardkaraktär.

Problemlösning: hantera och lösa uppgifter av icke standardkaraktär.

Modellering: utforma och använda matematiska modeller utifrån realistiska situationer.

Resonemang: föra och följa matematiska resonemang.

Kommunikation: kommunicera matematiska tankegångar

Relevans: matematikens betydelse och användning i ett sammanhang.

Ovanstående förmågor ingår i olika hög grad inom kursplanen för Ma 1a.

För att kunna genomföra ett samarbete i matematik behöver eleverna bl a att förstå och kunna använda olika begrepp för att arbetet ska gå så smidigt som möjligt. Den förmågan visar dom genom att gemensamt lösa lite svårare uppgifter där dom också övar sin problemlösning - förmåga och sociala kompetens genom ett aktivt lyssnande på andra i gruppen.

I läroboken Ma 1a (Liber M-serien) ingår standardiserade prov till vilka jag har antecknat vilka förmågor och på vilken bedömningsnivå jag ansett uppgifterna ligger på. I och med att förmåga och nivå (E;C;A) är angivna blir det tydligt för eleverna på vilken nivå uppgifterna ligger.

Det är ett prov till varje kapitel (9 st) där totala antalet poäng är ca 20 (E;C;A) med en gräns för E är 9 p.

Dessa resultat kommuniceras ständigt med eleverna så att dom hela tiden är informerade om hur dom ligger till.

Förutom dessa provresultat är samtalen vid respektive bänk givande och viktiga för bedömningen av deras förmågor

. Vid dessa samtal är eleverna oftast mer avslappnade och tänker klarare än vid provtillfällen, vilket också visas i deras lösningsförmåga. I de olika proven får jag inte underlag för deras kommunikationsförmåga vilket också medför att mötena vid elevens bänk är mycket viktiga.

Christer Eriksson

”Baklänges - eller framlänges- pedagogik”

I början av min lärarbana kände jag mig betydligt mer styrd av dom styrdokument som då rådde. Känslan av att göra fel var ofta påträngande.

Efter ca fem år förändrades min syn på kunskaper och lärande radikalt när jag tillfrågades om att ta hand om en pojke som gick i åk 1. Pojken ansågs ha grava motoriska problem och prognosen var ett liv i rullstol. Efter ett par träffar kände jag att det skrivna program som jag skulle arbeta efter inte kunde vara rätt. Tillsammans med pojken testade jag vad han kunde och inte kunde. Utifrån det försökte jag hitta utmaningar som medförde att hans förmåga successivt förbättrades på sådant sätt att när han avslutade åk 9 hade han, utifrån sina förutsättningar, bra rörelseförmåga.

Efter denna resa, både under och efter den tiden, har jag med de barn/ungdomar som har/haft stora problem försökt hitta en grund varifrån kunskaps/förmåge utvecklingen kan ske.

I min ma 1a grupp idag har jag ett spann i kunskapsnivå som sträcker sig från åk 2 till de högsta betygen i ma 1a. Detta medför att gemensamma genomgångar är mest för att samla gruppen, ge en tydlig start samt visa vilket tempo ”normaleleven” bör hålla för att hinna med kursen. Den egentliga pedagogiska genomgången med förklaringar och råd sker vid respektive bänk.

Vad jag försöker mena med detta inlägg är att eftersom eleverna har olika typer av diagnoser är det inte pedagogiska etiketter som har betydelse utan det viktigaste är det som fungerar för respektive elev.

Christer Eriksson

